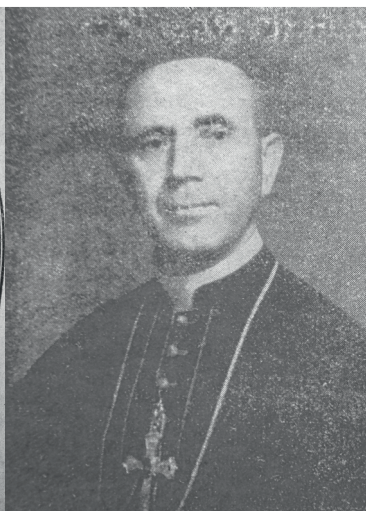

ISSN 2585-9552

SPOJENECTVO S MÁRIOU

Číslo 14 apríl 2021 IV. ročník

70. výročie procesu s Vojtaššákom, Buzalkom a Gojdičom

Milí čitatelia,

časopis Spojenectvo s Máriou k Vám tentokrát prichádza s témou 70. výročia komunistického procesu s tromi slovenskými biskupmi – Vojtaššákom, Buzalkom a Gojdičom. Toto výročie je temnou pripomienkou, že nesmieme nikdy zabúdať v akom svete my kresťania žijeme. Že je to svet, ktorý bol nepriateľský k Nášmu Pánovi a o ktorom nám práve on povedal, že nás bude prenasledovať a nenávidieť.

V tomto roku, keď sa zdá, že sily protikresťanského sekularizmu naberajú na sile, by sme sa mali obracať v modlitbách na troch slovenských biskupov ako na našich duchovných patrónov a ochrancov v Nebi, kde, ako pevne veríme, prebývajú v Božej sláve a orodujú za náš národ.

V tejto ťažkej dobe, ktorá ohrozuje kresťanov zo všetkých strán svojim sekularizmom a novým pohanstvom, nám môžu byť naši prví biskupi vzormi, ako vzdorovať tomuto tlaku. Je zrejmé, že prichádzajúca doba bude vyžadovať od katolíkov rovnakú pevnosť vo viere a odvahu, akú prejavili biskupi Vojtaššák, Buzalka a Gojdič v konflikte s bezbožným komunizmom. Dajme sa inšpirovať ich príkladom a budme aj my pevní vo viere.

Toto číslo nášho časopisu vychádza na prelome Veľkého pôstu a Vzkriesenia. Už rok sme však svedkami pôstu omnoho ťažšieho: duchovného pôstu, v ktorom sme boli ukrátení o obetu sv. omše v našich chrámoch, ba často aj o možnosť vyspovedať sa a prijať Najsvätejšiu Eucharistiu. Štát v rámci pandemických opatrení pozastavil aj v novom roku 2021 verejné slúženie sv. omší a my teraz kráčame nielen púšťou dobrovoľného pôstu, ale aj tou najvyprahnu-tejšou púšťou duchovnou.

Avšak nesmieme zúfať. Tak ako vyvolený národ po rokoch blúdenia prišiel do zaslúbenej zeme, tak ako na konci pôstu príde Veľká noc a zázračné Vzkriesenie Nášho Pána, tak aj my sa raz vrátíme do našich chrámov a budeme čerpať milosti zo sviatostí.

Naša nádej a pevná viera nech sa spojí s odvahou, akú prejavili naši prví biskupi a zaštitený ochranným plášťom našej nebeskej patrónky Sedembolestnej Panny Márie, nech nás privedie k víťazstvu nad sekulárnym duchom tohto sveta.

Ako vždy, tak i teraz však s bolesťou prinášame v našom časopise aj správy o udalostiach vo svete aj v Cirkvi, ktoré spôsobujú utrpenie práve našej Nebeskej Matke, ktorú prosíme o pomoc. Ani slovenský národ už nie je tým kresťanským národom, ktorý si Sedembolestnú Pannu Máriu vyvolil za patrónku. Mnohé urážky proti Bohu, viere a mravom, pri ktorých krváca jej zmučené srdce, sa šíria uprostred nášho národa a volajú do Neba o trest.

Prosíme Vás, aby ste počas Veľkého pôstu mysleli vo svojich modlitbách aj na našu redakciu.

Prajeme Vám požehnané Velkonočné sviatky a Zmrŕvychvstanie Nášho Pána. Nech naša viera obživne spolu s ním, aby sme sa raz mohli všetci spoločne tešiť pred tvárou Jeho slávy.

V Ježišovi a Márii

Branislav Ivanovský
šéfredaktor

OBSAH

70. výročie procesu s Vojtaššákom, Buzalkom a Gojdičom

Pred 70 rokmi začal monsterproces proti trom slovenským biskupom	4
Biskup Ján Vojtaššák – slovenský mučeník komunizmu.	8
Nástup protikresťanského komunizmu na Slovensku	12

Rodina

Pokúšenie diabla ničiace manželstvo	19
---	----

Slovo kňaza

Mučeníctvo – najvyššie svedectvo	22
--	----

Ruženec - záchrana pre svet

Lurdy a Fatima: Ruženec ako výnimočná zbraň Cirkvi a kresťanstva v dnešných časoch.	24
---	----

Fatimský apoštolát:

Mária je tiež moja Matka.	26
-----------------------------------	----

Listy od priateľov	28
------------------------------	----

Prečo Matka Božia plače?	30
------------------------------------	----

Mariánske strany:

Báč.	32
--------------	----

Obálka

Pavol Peter Gojdič
wikimedia.org/Misko3
Ján Vojtaššák a Michal Buzalka
wikimedia.org/Ing.Mgr.
Jozef Kotulič

Pred 70 rokmi začal monsterproces proti trom slovenským biskupom

V Bratislave sa pred 70 rokmi začal pred senátom Štátneho súdu proces s katolíckymi biskupmi Jánom Vojtaššákom, Michalom Buzalkom a biskupom gréckokatolíckej Cirkvi Pavlom Petrom...» **str. 4**

Biskup Ján Vojtaššák – slovenský mučeník komunizmu

Popri bl. Pavlovi Gojdičovi je asi najznámejšou obeťou ľavicového a komunistického teroru na Slovensku spišský biskup Ján Vojtaššák. Ľavicový totalitný režim z neho vyfabrikoval exemplárny prípad zlého» **str. 8**

Pokúšenie diabla ničiace manželstvo

Diabol dobre vie, že keď zničí manželstvo, zničí aj tkanivo spoločnosti. Mnohí chodievame na dovolenku, ale je Ktosi, kto na dovolenku vôbec nechodí a nikdy ani nechodí... » **str. 19**

SPOJENECTVO S MÁRIOU

ŠÉFREDAKTOR
Branislav Krasnovský

ČLENOVIA REDAKCIE
Branislav Michalka, Mário Vadás, Milan Paulus

GRAFIKA
Martin Matušák

VYDAVATEĽ A DISTRIBÚTOR
Nadácia Slovakia Christiana
IČO: 50468332

ADRESA REDAKCIE
Palackého 4, 811 02 Bratislava
tel.: 02 / 222 000 63 (po-pia 8.30-16.00 hod.)
e-mail: redakcia@spojenectvosmariou.sk
webová stránka: www.slovakiachristiana.sk

Náklad: 18 500 kusov
Registrácia na Ministerstve kultúry SR pod číslom 5682/18
ISSN: 2585-9552
Vychádza dva dvojmesačne. 2/2021 Nepredajné.

PRED 70 ROKMI ZAČAL MONSTERPROCES PROTI TROM SLOVENSKÝM BISKUPOM

V Bratislave sa pred 70 rokmi začal pred senátom Štátneho súdu proces s katolíckymi biskupmi Jánom Vojtaššákom, Michalom Buzalkom a biskupom gréckokatolíckej Cirkvi Pavlom Petrom Gojdičom. Proces sa začal 10. januára 1951 a rozsudok v zinscenovanom monsterprocese bol vynesený 15. januára 1951.

PREDVEČER PROCESU PROTI TROM SLOVENSKÝM BISKUPOM

V Bratislave sa pred 70 rokmi začal pred senátom Štátneho súdu proces s katolíckymi biskupmi Jánom Vojtaššákom, Michalom Buzalkom a biskupom gréckokatolíckej Cirkvi Pavlom Petrom Gojdičom. Proces sa začal 10. januára 1951 a rozsudok v zinscenovanom monsterprocese bol vynesený 15. januára 1951. Komunistická mašinéria sa na odsúdenie biskupov a masívny úder voči katolíckej Cirkvi pripravovala otvorene už od februára 1948.

Pavol Peter Gojdič

Po roku 1948 postupne prišlo k poštátneniu cirkevného školstva, obmedzeniu činnosti cirkevných spolkov i vydavateľstiev. V roku 1950

sa uskutočnil likvidačný zásah proti mužským a ženským reholiam, proti Gréckokatolíckej cirkvi, diecéznym seminárom a rozsiahle zatýkanie kňazov, označených za reakčných. Komunisti vnímali Cirkev ako vnútorného nepriateľa, o procesoch s biskupmi uvažovalo komunistické vedenie už dlhší čas.

O príprave procesu s biskupmi rozhodla Bezpečnostná komisia ÚV KSČ 18. júla 1950. Nakoniec sa terčom komunistického tlaku stali biskupi Ján Vojtaššák, Michal Buzalka, Pavol Gojdič (gréckokatolík), Andrej Škrábik a Eduard Nécsey. Štátna bezpečnosť vykonávala domové prehliadky v biskupských úradoch a tie potom použila v boji proti Cirkvi.

Pri výbere biskupov pre monsterproces sa snažili komunisti vo verejnosti vzbudiť dojem, že biskupov nesúdia len pre ich odmietavý postoj ku komunizmu, či z nejakej nenávisťi ku katolíkom, ale najmä z toho dôvodu, že biskupi boli kolaboranti z obdo-

Ján Vojtaššák

bia 1. Slovenskej republiky (1939 – 1945).

Biskup Vojtaššák bol počas 1. Slovenskej republiky podpredsedom Štátnej rady, biskup Buzalka bol generálnym vikárom slovenskej armády a obaja boli uväznení už v roku 1945. Buzalkovi a Vojtaššákovi vtedy pomohli pri prepustení aj svedectvá židovských obyvateľov, ktorí potvrdili, že vďaka spomenutým biskupom dostali prezidentské výnimky a nešli do koncentračných táborov.

Biskup Andrej Škrábik bol vzdialená rodina slovenského prezidenta Dr. Jozefa Tisa, ktorého popravili v roku 1947, Eduarda Nécseya vykreslovali komunisti ako kolaboranta. Pavla Gojdiča obviňovali z úzkych kontaktov s ukrajinskými banderovcami – komunisti sa chystali zlikvidovať gréckokatolícku Cirkev, protežovali pravoslávnu cirkev.

Vatikán sa obával, že komunisti proti biskupom zasiahnu a aby neostala katolícka Cirkev na Slovensku bez biskupov, urýchlene vymenoval štyroch nových svätiacich biskupov Vasiľa Hopka (gréckokatolík), Ambróza Lazíka, Róberta Pobožného a Štefana Barnáša. Vatikán Prahu o menovaní biskupov dopredu neupovedomil, takže komunisti boli nemilo prekvapení vymenovaním nových biskupov. Následne sa sústredili za každú cenu zabrániť veriacim v účasti na vysvätení biskupov a v týchto aktivitách boli príslušníci ŠtB pomerne úspešní.

TROCH SLOVENSKÝCH BISKUPOV – MUČENÍKOV NEUDSKÝ TÝRALI

Troch biskupov uväznili v roku 1950 vo väzení v Prahe-Ruzyni a dlhú dobu ich psychicky aj fyzicky týrali, aby ich nakoniec odsúdili vo vykonštruovanom monsterprocesse. Po zaistení biskupa Gojdiča v súvislosti s likvidáciou Gréckokatolíckej cirkvi bol v júli 1950 zaistený pomocný biskup Trnavskej apoštolskej administratúry a zároveň rektor kňazského seminára v Bratislave Michal Buzalka a 15. septembra, presne na sviatok Sedembolestnej Panny Márie, aj spišský biskup Ján Vojtaššák.

Zo strany komunistov išlo o masívny protikatolícky proces, pretože v žiadnej krajine strednej Európy pod sovietskym vplyvom neboli odsúdení v jednom processe traja biskupi naraz. Význam tejto udalosti presahuje rámec Slovenska i Československa, ide o medzinárodný precedens, ktorý si dovolili len komunisti na Slovensku.

Biskupov internovali v Prahe, tí spočiatku ani netušili, že boli v jednom väzení v Ruzyni. Boli mučení psychickým nátlakom, nedostatkom spánku, stravy a tepla, boli im podávané injekčne drogy. Následkom týrania schudli až 20 kg, počas výsluchov ich bili a urážali. Polícia ani vyšetrovatelia neuverejnili žiadne kamerové zábery a len minimum fotografií (filmové a fotografické

Michal Buzalka

materiály ostali utajené), pretože sa obávali, že obrazy zúbožených biskupov vyvolajú na Slovensku negatívnu odozvu. Výsluchy viedli vyšetrovatelia ŠtB, tým vyšetrovateľov viedol Milan Moučka, starší brat známeho českého herca Jaroslava Moučku. Cieľom výsluchov bolo zlomiť vyšetrovaných biskupov, aby sa priznali k vykonštruovaným obvineniam. Priznanie sa považovalo za dôkaz.

Na súd do Bratislavy previezla trojicu slovenských biskupov z Prahy ozbrojená eskorta 4. januára 1951, každého po inej trase, pretože komunisti sa obávali, žeby sa niekto mohol pokúsiť biskupov oslobodiť. Na súde bol hlavným prokurátorom evanjelik Ján Feješ, svedkovia boli zmanipulovaní a zlomení komunistickými vyšetrovateľmi. Prokurátor považoval Buzalku a Gojdiča za obzvlášť nebezpečných, obviňoval ich zo špionáže proti ZSSR a z velezrady, preto žiadal ako trest doživotie. Obaja boli šesťdesiatnici, biskup Vojtaššák bol sedemdesiatnik, takže komunisti boli presvedčení, že ani jeden z biskupov sa živý z väzenia nedostane.

Biskupi boli obvinení zo zločinov vojenskej zrady, velezrady a vyzvedačstva podľa zákonov 50/1923 Zb. a 231/1948 Zb. Vojtaššáka a Buzalku obvinili zo zločinu úkladov proti Československej republike, Buzalku a Gojdiča okrem toho obvinili aj zo špionážnej činnosti namierenej proti Sovietskemu zväzu. Všetkých troch odsúdili aj na stratu občianskych práv. Ján Vojtaššák bol odsúdený na 24 rokov väzenia, konfiškáciu majetku a peňažný trest vo výške 500 000 Kčs (korún československých). V roku 1963 mu bol zvyšok trestu odpustený. Zomrel

4. augusta 1965 v Říčanoch pri Prahe. Michal Buzalka a Pavol Peter Gojdič boli odsúdení na doživotie, konfiškáciu majetku a peňažný trest vo výške 200 000 Kčs. Michal Buzalka, ktorému v roku 1956 pre veľmi zlý zdravotný stav prerušili trest, žil v internácii v Česku. 7. decembra 1961 v Táboře zomrel. Pavol Peter Gojdič sa z väzenia nedostal, zomrel 17. júla 1960 vo väzení v Leopoldove na Slovensku.

Komunisti následne nevynechali ani Gojdičovho pomocného biskupa Vasilu Hopka a Vojtaššákovho pomocného biskupa Štefana Barnáša, ktorí boli odsúdení na 15 rokov. V roku 1951, po monsterprocese bolo päť slovenských biskupov vo väzení, štyria boli izolovaní a strážení tajnou políciou v biskupských sídlach. Neskôr pripravovali komunisti aj monsterproces proti biskupovi Ambrózovi Lazíkovi a o niekoľko rokov neskôr odsúdili aj tajného biskupa Jána Korca, Titusa Zemana a českých biskupov Stanislava Zelu, Štěpána Trochtu, Karla Otčenáška a Ladislava Hladu. Na následky mučenia zahynula tiež sestra blahoslavená Zdenka Schelingová. Cieľom komunistov bolo zlomiť Cirkev na Slovensku, najmä jej viditeľné symboly, ktorými boli biskupi. Komunisti verili, že s pomocou prorežimných kňazov, organizovaných v tzv. Mierovom hnutí katolíckeho duchovenstva (1951 – 1968) sa im podarí katolícku Cirkev na Slovensku oslabiť a získať pod svoju kontrolu.

V čase monsterprocesu proti trojici slovenských biskupov boli už desiatky kňazov a stovky veriacich uväznení vo väzeniach alebo pracovných táboroch, ukrývali sa alebo utiekli za hranice. Komunistický režim prenásle-

doval veriacich – za vieru a podporu biskupov hrozila strata zamestnania i vyhodenie zo štúdií. Komunisti verili, že súd s biskupmi skompromituje v očiach Slovákov celú katolícku Cirkev. Nestalo sa tak, ľudia sa viery nevzdali.

REHABILITÁCIA BISKUPOV PO ROKU 1989, PROCES BEATIFIKÁCIE POKRAČUJE

Po novembri 1989 sa zrútil komunistický režim na Slovensku a pre Cirkev opäť nastalo obdobie slobody a rozvoja. Trojica slovenských biskupov Gojdič, Buzalka a Vojtaššák bola

rehabilitovaná v plnej miere rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach 27. septembra 1990.

Gréckokatolícky biskup Pavol Peter Gojdič bol 4. novembra 2001 pápežom Jánom Pavlom II. beatifikovaný. Gréckokatolícky biskup Vasiľ Hopko, ktorý bol takisto beatifikovaný počas pontifikátu pápeža Jána Pavla II., 14. septembra 2003 v Bratislave.

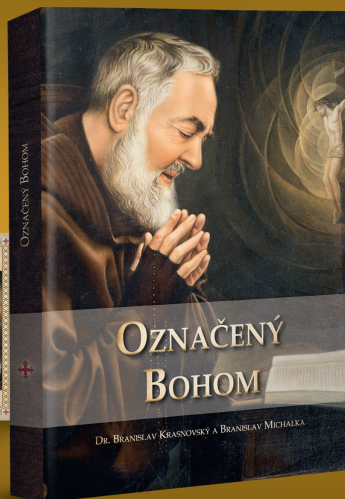
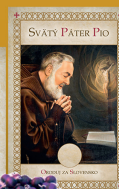
Beatifikačné procesy biskupov Vojtaššáka a Buzalku ani 30 rokov po páde komunizmu na Slovensku ešte neboli ukončené, nachádzajú sa však už v druhej, rímskej fáze, čo je nádejná informácia.

Branislav Krasnovský

PÁTER PIO | www.paterpio.sk OZNAČENÝ BOHOM

Podporte šírenie úcty k sv. pátrovi Piovi

Nová kniha
+
darček

Biskup Ján Vojtaššák – slovenský mučeník komunizmu

Popri bl. Pavlovi Gojdičovi je asi najznámejšou obeťou ľavicového a komunistického teroru na Slovensku spišský biskup Ján Vojtaššák. Ľavicový totalitný režim z neho vyfabrikoval exemplárny prípad zlého „klérofašistického“ Slováka a hneď po zániku prvej Slovenskej republiky ho prenasledoval. Prvýkrát ho zatkli 5. mája 1945, krátko pred definitívnym skončením II. svetovej vojny. V Prahe sa ešte bojovalo, ale Slovensko už bolo dôkladne „oslobodené“ a tak nič nebránilo novému režimu vysporiadať sa so slovenským klérom a katolíckou Cirkvou. Benešovský ľavicový režim sa rozhodol okamžite poštátniť všetky katolícke školy, zakázal katolícku tlač na Slovensku až do odvolania (1946) a nasledovať malo potrestanie slovenských biskupov.

Nový československý ľavicový režim na čele s Edvardom Benešom, nastolený s výdatnou podporou súdruha

Stalina, čoskoro žiadal Vatikán (október 1945), aby Vojtaššáka a ďalších troch slovenských biskupov pozbavili úradu. Na počudovanie to Vatikán odmietol. Pikantná bola aj odpoveď Vatikánu, ktorá vrhá určité svetlo na ľavicový demokratický režim: „Podobne ďalekosiahle požiadavky nekládli ani nemeckí národní socialisti.“

Postoj Vatikánu sa javí byť v rozpore s tvrdeniami liberálnych historikov, podľa ktorých bol Vojtaššák vo Vatikáne zle zapísaný kvôli hláseniam posielaným vatikánskym chargé d'affaires Burziom Svätej stolici. Z týchto subjektívnych hlásení jedného človeka sa vytvára kvázi postoj celého Vatikánu.

Rovnako zjednodušene sa hlavným kritériom pri hodnotení Vojtaššákovho života, ktorý trval 88 rokov, stáva jeho osobný, negatívny postoj k židovskému etniku.

Pokiaľ by sme zo zorného uhla tohto postoja hodnotili všetkých slovenských dejateľov 19. a 20. storočia, tak neobstojí takmer nikto, pretože židovské etnikum bolo medzi Slovákmi krajne nepopulárne. Tento postoj bol výrazným prvkom celej slovenskej literatúry aj politiky. Prečo tomu tak bolo, nad tým nech sa zamyslia tí, ktorých tento fakt neustále enervuje. Existuje, samozrejme, jeden spôsob ako tento problém vyriešiť – zakázať celú slovenskú literatúru a dejiny do roku 1945, prípadne zrušiť slovenský národ ako taký.

Keďže v roku 1945 ešte ľavicový režim nebol dokonale prispôsobený požiadavkám KSCĽ, museli Vojtaššáka po štyroch mesiacoch väznenia na nátlak Vatikánu a občianskych protestov 8. septembra prepustiť. Kvôli brutálnemu vypočúvaniu mal podlomené zdravie a to natoľko, že ho museli ešte vo väzení hospitalizovať. Formálne nebol ani obžalovaný ani súdený, nová moc sa ani nenamáhala s formalitami. Pápež Pius XII., aby viditeľne ukázal svoj postoj k Vojtaššákovi a slovenským biskupom, im napísal pri príležitosti 25-ročného jubilea ich biskupskej vysviacky apoštolský list.

Komunisti však nezaháľali. Vyfabrikovali materiál, podľa ktorého Vojtaššák ako predseda Štátnej rady spolu vyhlasoval 14. marca 1939 Slovenský štát. Jediná chybička spočívala v tom, že vtedy žiadna Štátna rada neexistovala a Vojtaššák teda nemohol byť jej predsedom. S takýmito „závažnými“ obvineniami sa vybral slovenský komunista šľachtického pôvodu Vladimír Clementis uvítať vatikánskeho in-

ternuncia Rittersa s požiadavkou očistiť episkopát. Očista však neprišla. Zatiaľ.

Na jeseň 1947 vláda Vojtaššákovi nepriamo naznačila, že ak by sa rozhodol opustiť ČSR a nikdy sa na Slovensko nevrátiť, tak by sa to stretlo s priaznivým ohlasom, ale ak nie, tak sa proti nemu začne politický súdny proces. Keďže Vojtaššák na podobné ponuky nereflektoval, vláda mu odmietla dať povolenie na cestu do Ríma, z ktorej sa však plánoval vrátiť.

Po roku 1948 bolo už každému jasné, že komunisti ovládli Východnú Európu, ktorú odovzdali Stalinovi s vďakou predstaviteľa liberálno-demokratických režimov.

Variant s vycestovaním Vojtaššáka sa stal zbytočným, teraz mali komunisti na slovenských biskupov oveľa mocnejšie zbrane ako vyhnanstvo. Vatikán sa začal vážne zaoberať myšlienkou povýšenia Vojtaššáka na arcibiskupa, aby mohol s ešte väčšou autoritou vystupovať proti komunistickému režimu, ale aj apelovať na ustráchaných a kompromisníckych biskupov. Nakoniec však z toho zišlo.

Utúžený a sovietskymi poradcami poučený režim sa rozhodol v roku 1950 odhodiť posledné zvyšky pretvárinky a zúčtovať s katolíckou Cirkvou raz a navždy. Zrušil kláštory, pozatýkal rehoľníkov a zároveň aj troch biskupov – Vojtaššáka, Buzalku a Gojdiča. Všetci biskupi boli vystavení brutálnemu týranu a nakoniec bol s nimi zinscenovaný divadelný proces, originálny čo do počtu biskupov, ktorí boli naraz súdení.

Mučenie, ktoré musel Vojtaššák absolvovať, plne zodpovedalo praxi komunistickej tajnej polície NKVD v Sovietskom zväze, ako ho podrobne

Vojtaššák, Buzalka, Gojdič

opísal A. Solženicyn v knihe Súostrovie GULag. Vojtaššáka bili, budili v noci, aby sa nemohol vyspať, mučili ho hladom, vyhrážali sa mu smrťou. Bol umiestnený v cele s rozmermi 2×2 metre, v ktorej musel stále chodiť na príkaz vyšetrovateľov dokola od 6. hodiny rána až do 10. hodiny večer. Keď spadol od vyčerpania, tak ho obľiali studenou vodou a musel kráčať ďalej. Len pripomeňme, že vtedy mal Vojtaššák 74 rokov!

Nasledoval proces s biskupmi, v rámci ktorého Vojtaššáka odsúdili za: vojenskú zradu, velezradu, vyvedačstvo a úklady proti republike. Celková výmera trestu bola 24 rokov. Súčasťou trestu bola konfiškácia majetku a peňažný trest pol milióna korún.

Po ukončení procesu bol odvezený do väzenia, kde jeho utrpenie pokračovalo. Prešiel všetkými tvrdými väznicami v ČSR: Leopoldov, Ilava, Praha-Pankrác. Navyše sa pri vychádzke na väzenskom dvore pošmykol a spadol na zátylok, pričom utrpel otras mozgu. Následkom boli doživotné každodenné bolesti hlavy.

Je preto pochopiteľné, že jeho zdravotný stav bol, aj vzhľadom na vek, katastrofálny. Museli to nakoniec uznať

aj väzenskí lekári, ktorí ho prekvalifikovali do nižšej zdravotnej kategórie. Záznamy z vyšetrení hovoria o jeho chronickej gastritíde a reumatizme, mal herniu (prietrž) a hypertrofiu prostaty, srdcový šelest, opuchy oboch končatín, obojstranný varikózný komplex a vážil len 57 kg.

Aj počas výkonu trestu bol fyzicky napádaný dozorcami. Chodievali k nemu do cely, dávali mu do rúk metlu ako biskupskú berlu a pritom ho bili obuškami. Je ťažké si predstaviť, čo to museli byť za ľudí, ktorí boli schopní týrať starca nad hrobom. Ešte horšie snáď bolo jeho psychické utrpenie. Obzvlášť pri pobyte v ilavskej väznici, kde trpel prítomnosťou spoluväzňov, ktorí sa skladali z brutálnych ťažkých zločincov a ktorí svojím primitivizmom

a krutosťou strpčovali biskupovi život.

V roku 1956 bol jeho zdravotný stav už natoľko povážlivý, že ho museli hospitalizovať vo väzenskej nemocnici.

V zrejmom očakávaní blízkej smrti sa ho komunistický režim rozhodol zbaviť a poslať umrieť mimo väzbu. Prokurátor mu prerušil výkon

trestu a umiestnil ho do starobinca v meste Děčín. Slovensko mal Vojtaššák zakázané.

Sklamaní komunisti sa rozhodli, vidiaci, že Vojtaššák akosi nechce zomrieť, obnoviť výkon trestu. V apríli 1958 si pre neho prišli príslušníci ŠtB a prechodne ho internovali v Paběniciach. Ľudový súd nakoniec nariadil pokračovanie trestu.

Vojtaššák nastúpil do väzenia v Žiline a z nej sa dostal opäť do Ilavy. Neskôr bol presunutý do Valdíc pri Jičine. Tam sa mu stali osudnými kritické poznámky, ktoré si písal ceruzkou do komunistického propagandistického paškvilu Zrada a pád, ktorý si zapožičal vo väzenskej knižnici. Namiesto ideového prerodu sa dočkali súdruhovia u väžňa posmechu. To ich rozčúľilo natoľko, že to kvalifikovali ako trestný čin. Za trest ho poslali na desať dní do korekcie a dali mu pokutu 50 Kčs. Písal sa rok 1960 a mal vtedy 82 rokov! Na protest vyhlásil hladovku. Veliteľ väznice mu odkázal, že ho „nechá chcipnout“ a čakal, že starý muž rezignuje.

Vojtaššák bol však rozhodnutý hnať celú vec až do konca.

Nakoniec to bol veliteľ, kto to nevydržal. Prikázal podávať Vojtaššákovi potravu násilím, čoho následkom sa dostavilo ďalšie utrpenie – hnačky a zvracanie. Do cely mu nasadili tzv. sociálne blízkych – nepolitických kriminálnikov –, ktorí mali systematicky a cielavedome psychicky týrať starého biskupa.

Komunistický režim urobil všetko pre to, aby Vojtaššáka utýral. Po tejto stránke sa mu nedá vyčítať, žeby sa nesnažil. Biskup bol však stále nažive a čo bolo horšie, neustále sa o neho

zaujímal a intervenovala v jeho prospech Svätá stolica. Keďže v roku 1963 nastal prvý politický odmäk, rozhodol sa súdruh prezident Novotný, že udelí Vojtaššákovi milosť. Prepustili ho pred dovŕšením 86. roku života.

Radost bola však čoskoro skalená poznaním, že rodné Slovensko už nikdy neuvidí. Komunisti, vedomí si jeho popularity medzi veriacimi, sa obávali jeho prítomnosti v buržoázno-nacionalistickej a klérofašistickej časti socialistickej republiky. Preto sa rozhodli pre jeho vyhnanstvo v českých Senohrabochoch, neďaleko Prahy, aby ho mali na očiach. Bola to vlastne ďalšia internácia, aj keď tentoraz už bez psov a samopalov. Tie už aj tak nepotrebovali. Aj komunistom bolo jasné, že s takým zdravotným stavom a v takom vysokom veku im už biskup Vojtaššák neutečie.

V roku 1965 prišla napokon mozgová mŕtvica, ktorá ukončila život verného syna katolíckej Cirkvi, biskupa a slovenského vlastenca Jána Vojtaššáka. Nakoniec predsa len marxistom „utiekol“ tam, kam sa raz chystáme z tohto sveta utiecť všetci. Slovenskí katolíci pevne veria, že ich biskup bol odmenený za svoje utrpenie a vernosť Nebeským kráľovstvom.

Modlia sa k nemu a čakajú, kedy bude povýšený na oltár. Avšak nestačí ho len čtiť, je potrebné ho aj nasledovať. Sme pripravení trpieť za vieru ako on? Modlime sa k Bohu aj biskupovi Jánovi, aby sme v hodine skúšky obstáli.

Stanislav Trebatický

NÁSTUP PROTIKREŠŤAN- SKÉHO KOMUNIZMU NA SLOVENSKU

Rozhovor s Beátou Katrebovou Blehovou, historičkou z Ústavu pamäti národa, o komunizme a jeho dopadoch na Slovensko

Marxistická ideológia ovládla Slovensko na 40 rokov a do značnej miery je dominantná na Slovensku dodnes. Aký bol podľa Vás vzťah Slovákov k tejto ideológii? Bola na Slovensko násilne importovaná, alebo tu mala priaznivé podhubie pre svoj rozvoj?

Marxistická ideológia a komunistické hnutie ako také bolo na Slovensku od začiatku cudzím elementom. Stačí len spomenúť, že významné osobnosti slovenských dejín, ako boli Ludovít Štúr, Milan Rastislav Štefánik, Andrej Hlinka, slovenskí biskupi, najmä Ján Vojtaššák, Pavol Hnilica a v neposlednom rade menej známy kanadský priemyselník, zakladateľ a dlhoročný predseda Svetového kongresu Slovákov, Štefan Boleslav Roman, boli nekompromisnými antikomunistami. Generál Štefánik, ktorý z vlastnej skúsenosti poznal podstatu boľševizmu, sa mal v roku 1919 o ňom vyjadriť, že je chorobným prejavom, apokalyptickým chaosom, niečím, s čím slovenská politika musí nevyhnutne viesť nekompromisný boj. Treba si tiež uvedomiť, že tých zopár ideologických prívržencov marxizmu na Slovensku, najmä v osobe Gustáva Husáka, Ladislava Novomeského či Vladimíra Clementisa, neboli boľševickými revolucio-

nármi typu Lenina či Stalina, i keď im prirodzene nemožno odoprieť levi podiel na sovielizácii Slovenska bezprostredne po skončení druhej svetovej vojny. Na prevažne katolíckom Slovensku po roku 1945 komunistická ideológia nikdy nezapustila hlboké korene napriek tomu, že členská základňa KSS, či KSČ rástla, bolo tomu tak predovšetkým z karieristických dôvodov. Dlhodobým dôsledkom násilnej komunistizácie Slovenska je však to, čím slovenská spoločnosť trpí dodnes – a síce jej hlboká demoralizácia. Trochu nadnesene by som povedala, že komunizmus ohol Slovákom chrbtovú kosť, i keď ju možno celkom nezlomil, predsa len mnohí sa v dôsledku dlhodobej ateizácie, všadeprítomného materializmu a napokon aj nástupu liberálnych prúdov, prestali v živote orientovať Božím Desatorom.

Rok 1948 je uvádzaný ako hraničný zlom, v ktorom sa komunizmus na Slovensku a v ČSR presadil. Je tento dátum korektný? Nedochádzalo k pozvolnej a postupnej „boľševizácii“ Slovenska už od roku 1945, prípadne už po páde monarchie?

Je síce pravda, že po páde Rakúsko-Uhorskej monarchie a vzniku 1. Československej republiky, ktorá bola vo svojej

podstate sekulárnym štátom s anti-katolíckym programom, dochádzalo k silnejšiemu prenikaniu socialistic-kých myšlienok aj na Slovensko. Treba si však tiež uvedomiť, že monarchia v druhej polovici 19. storočia rozhodne nebola tým, za čo sa vydávala, čiže katolíckou monarchiou, pretože v nej prevládali silné liberálne tendencie, dôkazom čoho je napríklad aj skutočnosť, že známy cirkevný historik, autor dejín pápežov Ludwig Pastor nemohol v Rakúsku pre svoje katolícke presvedčenie pôsobiť ako riadny univerzitný

katolíckych kňazov a rozpútať všeobecný teror proti národne uvedome-lému obyvateľstvu. Za počiatok postupnej sovielizácie Slovenska treba nepochybne považovať rok 1945, ktorý je významným medzníkom v dejinách Slovenska a nie rok 1948, kedy bolo prevzatie totálnej moci komunistami v podstate už len dovŕšením niekoľko-ročného procesu.

Ako reagovala slovenská inteli-gencia na novú politickú situáciu po roku 1945 a ako špeciálne reagoval

Foto: Beáta Katrebová Blehová

profesor. Napokon katolícka ľudová strana (Néppárt), ktorú podporoval aj mladý Andrej Hlinka, či Ferko Skyčák, vznikla ako obrana proti liberalizmu v Uhorsku. K prvým dotykom slovenského obyvateľstva s boľševizmom došlo nepochybne počas krátkej existencie Maďarskej republiky rád na jar 1919 na čele s komunistom Béloom Kunom, ktorého súpútnici stihli na Slovensku zavraždiť niekoľko

slovenský klérus? Postavili sa jednoznačne na odpor novej ideológii alebo hľadali kompromis?

Treba si najprv zodpovedať otázku, prečo bol rok 1945 prelomovým. Slovensko stratilo štátnosť a napriek proklamovanému princípu „rovný s rovným“, ukotvenému v Košickom vládnom programe, došlo po májových voľbách 1946 k postupnej degradácii slovenských autonómnych

orgánov. V systéme tzv. ľudovodemokratického režimu neexistovala politická opozícia, v Národnom fronte boli povolené len ľavicovo orientované politické strany, ktoré navyše nesmeli kritizovať Sovietsky zväz. V tomto ohľade existovala silná cenzúra aj v tlači. Nepriateľský postoj nového režimu voči katolíckej Cirkvi sa prejavil veľmi rýchlo, keď v jednom z prvých nariadení povstaleckej Slovenskej národnej rady bolo vyhlásené poštátnenie cirkevného školstva, čo bol veľký zásah do práv Cirkvi v spojení s perzekúciami voči nepohodlným biskupom, najmä biskupovi Vojtaššákovi a Buzalkovi, obmedzovaním činnosti katolíckych spolkov, cenzúrou katolíckej tlače a napokon aj jasnou požiadavkou pražskej vlády voči Svätej stolici, ktorou podmieňovala obnovenie diplomatických vzťahov výmenou za odvolanie štyroch nepohodlných slovenských biskupov. Smutný obraz povojnového Slovenska dokresľuje násilné odvedenie tisícov občanov do sovietskych gulagov, násilné repatriácie, či retribučné súdnictvo a napokon svojvôľa komunistami ovládaného bezpečnostného aparátu. Časť slovenskej inteligencie preto volila už v roku 1945 exil. Časť slovenskej inteligencie, ktorá zostala na Slovensku, bola nápomocná pri formovaní programu Demokratickej strany a jej pozoruhodného ví-

ťazstva v posledných, čiastočne slobodných voľbách v máji 1946, ktoré na rozdiel od Česka, priniesli na Slovensku porážku komunistom. Práve skutočnosť, že sa komunistom podarilo zmaríť víťazstvo Demokratickej strany, dokazuje, že v rokoch 1945 – 1948 žiadna demokracia neexistovala. Postoj kléru, či skôr episkopátu k ľudovodemokratickému režimu v roku 1945 bol motivovaný vôľou po dohode v časoch, keď ešte existoval určitý manévrovací priestor. Po prevzatí totálnej moci na prelome rokov 1947/1948, keď tento priestor bol zlikvidovaný, šli slovenskí biskupi voči komunistickému režimu do opozície. Čo sa týka katolíckeho duchovenstva, tu, žiaľ, časť kléru, najmä tí kňazi, ktorí sa osobne zúčastnili povstania, začala s režimom kolaborovať.

Do akej miery podľa Vás mohli byť ovplyvnené prípadné kompromisné stanovisko národnej inteligencie a kléru strachom z toho, že budú označení za „klérofašistov“, keďže sa predtým identifikovali s predchádzajúcim režimom v rokoch 1939 – 1945?

Zdá sa, že sa predsa len naplnili prorocké slová pápeža Pia XII. prednesené v prítomnosti biskupa Buzalku v septembri 1939 v Ríme. Pápež mal obavy z toho, či v budúcnosti môže hnev ľudu

...na konzervatívnej strane internetu

CHRISTIANITAS

✦ TRADÍCIA ✦ OCHRANA RODINY ✦ POLITIKA ✦ KOMENTÁRE ✦ LGBT

CHRISTIANITAS.SK

z pohnutých udalostí preniesť zodpovednosť na kňazov alebo na Cirkev a potom sa pomstiť v tej mylnej domnienke, že to robili kňazi a Cirkev. Vskutku bola 1. Slovenská republika politickým vedením po roku 1945 a zvlášť po roku 1948 charakterizovaná ako „farská republika“, ktorú bolo treba zničiť. Takže tieto obavy boli reálne.

Kedy vypukol ten „pravý“ komunistický teror, hneď v roku 1948 alebo až po tom, ako si komunisti skonsolidovali svoje postavenie?

Teror komunistami ovládaných bezpečnostných aparátov vypukol už v roku 1945, o čom svedčí prvý vykonštruovaný prípad protikomunisticky zameranej skupiny mladých ľudí v okolí Štefana Chalmovského a spol. (november 1945). Počas vyšetrovania bol člen Chalmovského skupiny Tibor Benkovič 5. decembra 1945 dobitý na smrť. Bývalý partizán Karol Baroš, pracovník VI. odboru Povereníctva vnútra, ktorý bol za tento zločin zodpovedný, bol jednoducho „uprataný“ do zahraničia a v roku 1949 sa vrátil priamo do radov Štátnej bezpečnosti. Už od roku 1945 sa tiež organizovali smutne známym VI. neskôr VII. odborom Povereníctva vnútra ilegálne únosy z Rakúska, protiprávne zatknutia, atď. Teror bezpečnostného aparátu sa naplno prejavil počas tzv. protištátneho sprisahania v lete a na jeseň 1947, ktoré malo za cieľ diskreditáciu Demokratickej strany. Mimoriadne rozsiahle vyšetrovania boli spojené s brutálnymi metódami, o čom máme dostatok dôkazov.

Akú rolu hrali pri presadzovaní komunizmu sovietski poradcovia?

Sovietski poradcovia prišli do Československa až na jeseň 1949. Paradoxne ich pozval Rudolf Slánský, generálny tajomník KSČ, ktorého proces sovietski poradcovia neskôr pripravovali. Na vtedajšom Ministerstve národnej bezpečnosti pôsobila síce pomerne málo početná, zato veľmi efektívna skupina asi 30 poradcov, ktorých pôsobenie malo ďalekosiahle následky v podobe zavedenia zvrátenej súdnej praxe bývalého sovietskeho generálneho prokurátora Andreja Vyšinského. Podľa Vyšinského stačilo na odsúdenie priznanie obvineného k vykonštruovanej skutkovej podstate a nie objektívny dôkazový materiál, ako je to v právnom štáte bežné. Donúteniu k priznaniu boli podmienené vyšetrovacie metódy, cieľom ktorých bolo zlomiť obvineného, aby priznal všetko, čo mu prokurátor nariadil. Táto otrasná vyšetrovacia prax bola príčinou mnohých justičných vrážd, ktorých sa komunistický režim dopustil. Na záver by som ešte chcela povedať, že je mylný názor, že za zločineckú vyšetrovaciu prax zodpovedali sovietski poradcovia, pretože domáci vyšetrovatelia museli „iba“ plniť ich pokyny. To nezodpovedá skutočnosti, napokon vinu na justičných zločinoch z konca 40. a začiatku 50. rokov nesie predovšetkým vedenie KSČ na čele s Klementom Gottwaldom.

Ak by ste porovnávali mieru teroru v Sovietskom zväze a na Slovensku, tak by ste videli skôr viac podobností, či skôr určité lokálne a národné špecifiká?

To, čo sa dialo v Rusku po boľševickej revolúcii v novembri 1917 je ťažko porovnateľné, pretože Leninom roz-

pútaný teror nemal akýkoľvek zákonný rámec. Tisíciky odporcov boľševikov boli jednoducho bez súdnych procesov zastrelené, čiže de facto zavraždené. Stalin sa v období Veľkého teroru v 30. rokoch snažil dať čistkám aspoň nejaký právny rámec, keďže rozsudky smrti boli zväčša sprevádzané vykonštruovanými súdnymi procesmi, čo samozrejme nijako neznižuje jeho zásadný podiel na zločinoch komunizmu (hladomor, Katyň, atď...). Pravdou ale je, že „krvavé 50. roky“ s tisícami obetí z radov domnelých alebo skutočných odporcov komunistického režimu na Slovensku (politickými procesmi v 50. rokoch bolo priamo alebo nepriamo dotknutých až 100 000 osôb), patria medzi najtemnejšie obdobie slovenských dejín vôbec. Špecifickosťou Slovenska bolo, že trpelo pod dvojítm útlakom: ideologickým a protinárodným, v dôsledku čoho boli perzekúcie mimoriadne drastické a týkali sa prevažnej väčšiny národa, ako aj všetkých spoločenských vrstiev.

Jeden z najväčších problémov predstavovala pre komunistov katolícka Cirkev. Primárnym cieľom bola likvidácia, avšak musel sa brať ohľad na lokálne špecifiká. Aká bola taktika komunistov na Slovensku ohľadom Cirkvi? Aké akcie proti Cirkvi realizovali a ktoré zostali ne realizované?

Konečným cieľom komunistického režimu bola podľa Marxovho učenia – „náboženstvo je ópium ľudstva“ – likvidácia Cirkvi, resp. jej úplné podriadenie záujmom režimu, čiže vytvorenie národnej cirkvi oddelenej od Ríma a poslušajúcej výlučne príkazy vedenia KSČ. Gréckokatolícka

cirkev bola zlikvidovaná už v roku 1950 násilnou pravoslavizáciou a trvalo takmer dvadsať rokov, kým bola jej existencia čiastočne obnovená. Ohľadom Rímskokatolíckej cirkvi na Slovensku musel režim postupovať opatrnejšie, keďže išlo o majoritnú Cirkev väčšiny katolíckeho obyvateľstva. V prvých povojnových rokoch, keď ešte v cirkevných otázkach hlavné slovo na Slovensku udávali slovenskí komunisti, predovšetkým Gustáv Husák, išlo o to, získať katolíckych biskupov na stranu režimu a využiť ich vplyv na veriacich, čo sa nepodarilo. Svedčí o tom skutočnosť, že už prvý pokus o zneužitie kléru na podporu komunistickej ideológie v podobe Slovanského katolíckeho výboru sformovaného v auguste 1945 v kláštore minoritov v Spišskom Štvrtku, nevyšiel, keďže slovenskí biskupi na čele s Vojtaššákom a Kmeťkom činnosť výboru nepodporili. Prokomunistická činnosť Slovanského katolíckeho výboru bola v podstate prvým pokusom o vyvolanie rozkolu v radoch Cirkvi, čo sa opakovalo vo forme tzv. Katolíckej akcie v júni 1949, ktorá opätovne, kvôli rozhodnému postojú biskupov, nebola úspešná. Po zlyhaní prorežimnej, či schizmatickej „Katolíckej akcie“ režim prešiel do tvrdého útoku pomocou vykonštruovaných politických procesov proti nepohodlným slovenským biskupom, dosadením vládných zmocnencov na biskupské úrady, založením prorežimného hnutia tzv. vlasteneckých kňazov, prerušením diplomatických vzťahov so Svätou stolicou, totálnou kontrolou katolíckych duchovných v pastoračii pomocou všadeprítomných špicľov z radov Štátnej bezpečnosti ako aj in-

filtrovaním a dlhodobou diskreditáciou slovenského katolíckeho exilu. Prirodzene, že aj v radoch katolíckych biskupov povojnového Československa treba rozlišovať medzi zásadným antikomunistickým postojom biskupa Vojtaššáka, ktorý odmietal akékoľvek rokovania s komunistickým režimom a čiastočne ústretového postoja pražského arcibiskupa Josefa Berana, ktorý po prezidentských voľbách v júni 1948 udelil prvému komunistickému prezidentovi Klementovi Gottwaldovi arcibiskupské požehnanie a v Chráme sv. Víta na Pražskom hrade odslúžil v prítomnosti Gottwalda slávnostné Te Deum.

Prenesme sa do minulosti, je rok 1948 a národ sa chce vzoprieť nástupu komunistov k moci. Bolo to reálne možné, berúc do úvahy národnú povahu a povojnové usporiadanie sveta?

Vzhľadom na povojnový tzv. jaltský systém, zmyslom ktorého bolo saturovanie sovietskych záujmov v strednej Európe a existenciu centralizovaného Československa, keď sa o osudoch Slovenska rozhodovalo v Prahe, to reálne nebolo.

Napokon, akýkoľvek odpor proti komunistickému režimu, či vo forme ľudových vzbúr počas tzv. Katolíckej akcie, alebo v súvislosti s násilnou kolektivizáciou, či vo forme ozbrojeného protikomunistického odporu, bol režimom brutálne potlačený vynesением drakonických rozsudkov mnohokrát doživotného žalárovania, tresty smrti nevynímajúc.

Komunistický režim trval 40 rokov. Je to dlhé obdobie v podmienkach moderného sveta, ktorý sa technolo-

gicky a sociálne rýchlo vyvíja. Mal podľa Vás komunistický režim len negatíva alebo aj klady? Ak áno, tak ktoré kladné stránky režimu by ste uviedli?

Za klady minulého režimu sa všeobecne považuje úspešná industrializácia Slovenska a vznik prvej slovenskej technickej inteligencie, ktorú Slovensko dovtedy veľmi nemalo. Na druhej strane aj presvedčenie, že štát má mať aj sociálne funkcie, ktoré u Slovákov dodnes pretrvávajú, je dôsledkom socializmu. I keď prirodzene, spoločnosť postavená na triednom boji nemôže v skutočnosti dlhodobu presadiť sociálnu spravodlivosť. Komunistický systém bol vo svojej podstate zlý, preto by ho ani jednotlivé klady nemali rehabilitovať.

Je podľa Vás potenciál marxizmu vyčerpaný alebo môžeme počítať s jeho možnými variáciami a obnovením?

Nie, nie je. Treba si uvedomiť, že komunistická ideológia padla len na Východe, aj to nie úplne, na Západe úspešne prežíva vo forme neomarxizmu, či kultúrneho marxizmu dodnes.

Na Západe sa približne od 60. rokov deje fenomén, ktorý bol trefne označený ako „gramsciovský pochod inštitúciami“ pomenovaný podľa ideologického zakladateľa kultúrneho marxizmu, talianskeho komunistu Antonia Gramsciho, ktorý bol presvedčený, že kresťanskú Európu sa podarí zničiť až vtedy, keď materialistický marxizmus zvíťazí na kultúrnom poli úplným negovaním kresťanských zásad v spoločnosti. Paradoxne práve v Taliansku, kde štyridsať rokov vládli

kresťanskí demokrati, medzi zakladateľov ktorých patrili také osobnosti ako Alcide de Gasperi, či Guido Gonella, pád komunizmu v roku 1989 kresťansko-demokratická strana neprežila, prežila však na ľavicu pretransformovaná Komunistická strana Talianska, ktorú zakladal stalinista Palmiro Togliatti a dodnes má politický potenciál. Myslím si, že táto skutočnosť hovorí za všetko.

Vo svojej vedeckej práci sa špeciálne venujete emigrácii, utekajúcej pred komunistickým režimom. Je podľa Vás emigrácia najvhodnejšou formou reakcie na takýto režim alebo je povinnosťou vlastenca znášať údel so svojou vlasťou a snažiť sa doma o odpor?

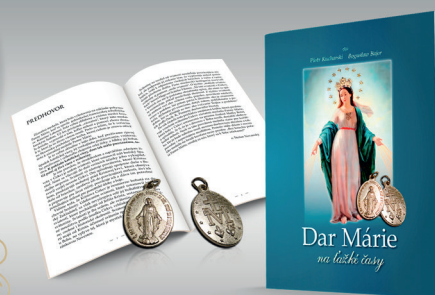
Predovšetkým som presvedčená, že slovenská politická emigrácia, ktorá vznikla po roku 1945 ako v slovenských dejinách jedinečný fenomén, bola úplne opodstatnená. Ohliadnuc od toho, že niektorí bývalí predstavitelia 1. Slovenskej republiky doslovne utekali pred šibenicom, či doživotným žalárovaním, čiže pred retribučným súdnictvom ako takým, ktoré v mnohom pripomínalo skôr uplatňo-

vane princípu *vae victis*, čiže „beda porazeným“, než snahu o zadostučinenie spravodlivosti. Pred retribučnými súdmi neutekal napokon len bývalý minister Ferdinand Ďurčanský, ale aj spisovateľ a matičiar Jozef Cíger Hronský, ktorý vskutku nebol politickým človekom a mnohí ďalší, medzi inými aj študenti a všeobecne mladí ľudia, ktorí sa nevedeli zmieriť so stratou štátnej samostatnosti a chceli v zahraničí bojovať o jej obnovenie. A toto bola vlastne podstata slovenskej emigrácie po roku 1945 – zápas o znovuzískanie štátnosti spolu so zápasom proti nastupujúcej červenej totalite. Napokon, slovenská emigrácia v zahraničí napriek mnohým neúspechom dokázala veľmi veľa a bez jej pričinenia by nevznikol ani Slovenský ústav sv. Cyrila a Metoda v Ríme a napokon ani Svetový kongres Slovákov – táto jedinečná organizácia združujúca takmer všetkých Slovákov v zahraničí, ktorá v 70. a 80. rokoch sústavne upozorňovala svetovú verejnosť okrem iného aj na prenasledovanie kresťanov na Slovensku.

Ďakujeme za rozhovor!

Zázračná medaila

Panny Márie

OBJEDNAŤ → ZAZRACNA-MEDAILA.SK

POKUŠENIE DIABLA NIČIACE MANŽELSTVO

Diabol dobre vie, že keď zničí manželstvo, zničí aj tkanivo spoločnosti. Mnohí chodievame na dovolenku, ale je Ktosi, kto na dovolenku vôbec nechodí a nikdy ani chodiť nebude. Uhádnete, kto to je? Diabol! Práve on! Pracuje 25 hodín denne, osem dní v týždni, 366 dní v roku. Je to jeden z najneúnavnejších pracovníkov na svete! Otec lži a Vrah od počiatku, knieža tohto sveta, Starý had, Lucifer, Satan, démon, diabol ... sú všetko mená diabla v posvätných textoch Písma. Svätí mu dali aj ďalšie mená, ktoré zdôrazňujú rôzne aspekty jeho zlých úmyslov. Tu je niekoľko z nich: Svätý Tomáš Akvinský nazýva diabla Pokušiteľom.

Svätý Augustín ho nazýva psom priviazaným k reťazi, od ktorého si treba udržiavať odstup!

Svätý Ignác, ktorý nám daroval Duchovné cvičenia a Pravidlá rozoznávania duchov (čiastočne vysvetľujúce prácu diabla v našich životoch), nazýva diabla Nepriateľom ľudskej prirodzenosti. Nakoniec svätý Peter v jednom zo svojich listov definuje diabla ako revúceho leva, ktorý hľadá, koho by zožral. My musíme odporovať!

Hlavnými útokmi diabla na modernú spoločnosť sú útoky proti najstaršej inštitúcii založenej Bohom, na rodinu. Manželstvo je spojenie medzi mužom a ženou, manželom a manželkou, zjednotených vo sviatostnom manželstve, otvorené životu, vychovávajúce deti v láske a bázni pred Pánom.

Diabol vie, že keď sa mu podarí zničiť inštitúciu rodiny, môže zničiť celé jestvujúce tkanivo spoločnosti. Historici potvrdzujú, že akonáhle je zničená rodina, dochádza k rýchlemu rozkladu spoločnosti.

Ak je to tak, aké sú typické pokušenia, ktorými diabol zvädza manželov, aby oslabil a zničil rodinu? V tomto článku predstavíme päť najbežnejších a najzákernejších pokušení, ktorými chce Otec lži podryvať rodinu.

1. ŽIŤ SPOLU „BEZ PAPIERA“. VOENÝ ZVÄZOK. MANŽELSTVO NA SKÚŠKU.

Uviedli sme niekoľko pomenovaní pre spolunažívanie párov, ktoré podryáva sviatosť manželstva.

Pred dvoma generáciami by počínanie katolíckeho páru, ktorý by si zvolil jednu z vyššie uvedených možností, bolo považované za radikálne, odpadlické a škandalózne, zatiaľ čo dnes, ak pár začne spolu žiť „nadvoko“, považuje sa to takmer za normálne.

Mnoho mladých ľudí hovorí: „*Najprv musíme vyskúšať, či medzi nami existuje tá správna chémia*“, „*Musíme zistiť, či to funguje, či sme kompatibilní.*“

Pritom sú ochotní žiť v stave ťažkého hriechu, čím ohrozujú svoju večnú spásu, nehovoriac o zlom príklade, ktorý dávajú deťom narodeným za týchto okolností.

Spolunažívanie „na divoko“ sa stalo skutočnou epidémiou. Najhoršie zo všetkého je, že spoločnosť stráca citlivosť a myslí si, že to je normálna vec. Za kulisami tohto scenára sa neskrýva nikto iný ako diabol, klamár!

2. ZVÄZKY ROVNAKÉHO POHLAVIA

Aj keď sú homosexuálne zväzky legalizované, neznamená to, že sú v poriadku. Rovnako ako v prípade potratov, ktoré boli legalizované v Spojených štátoch v roku 1973, neznamená to, že zväzky medzi osobami rovnakého pohlavia, hoci sú legalizované, sú aj morálne.

To, čo je v súlade so zákonom, nemusí byť vždy morálne. Sväté Písmo v knihe Genezis nás učí, že Boh stvoril človeka ako muža a ženu, Adama a Evu, a povedal, že muž opustí svojho otca a matku a príľne k svojej manželke. Za lžou homosexuálnych zväzkov je diabol.

3. CUDZOLOŽSTVO

V Kázni na vrchu Ježiš pozdvihol lásku, vernosť a čistotu na oveľa vyššiu úroveň: „*Počuli ste, že bolo povedané: Nescudzoložiš! No ja vám hovorím: Každý, kto na ženu hľadá žiadostivo, už s ňou scudzoložil vo svojom srdci.*“ (Matúš 5, 27 – 28) Jedna z moderných interpretácií tejto skutočnosti vo vzťahu k sviatosti manželstva je, že aj keď ženatý muž fyzicky nespácha cudzoložstvo s inou ženou, stále ho môže páchať inými spôsobmi – očami, myslou a v hĺbke svojho srdca. Je zrejmé, že jednou z najbežnejších foriem moderného cudzoložstva je cudzoložstvo ženatých mužov (a niekedy vydatých žien) konzumujúcich pornografický materiál. Je to situácia, ktorá je čoraz bežnejšia a ktorá ničí rodiny. Opäť platí, že za pornografickým priemyslom nie je proste diabol, ale celá armáda démonov!

Jednou z najbežnejších fráz, ktoré sa snažia minimalizovať závažnosť konzumácie pornografického materiálu, najmä u mužov, je toto: „*Deti sú deti, muži sú muži.*“ Dochádza však k rozkladu rodiny a deti sú vážne poznamenané na celý život.

4. NEBYŤ OTVORENÍ ŽIVOTU

Pred rokmi sa ľudia brali a chceli mať čo najskôr deti. Manželia so šiestimi, ôsmimi či desiatimi deťmi neboli výnimkou, hoci neboli bohatí.

V súčasnosti je to presne naopak. Ľudia sa berú a hneď začnú premýšľať o tom, ako sa vyhnúť tomu, aby mali deti.

Pre mnohých je filozofia takáto: musíme si zaobstarať dom, auto, televízor s veľkou obrazovkou a jachtu a po obstaraní tohto všetkého môžeme uvažovať o jednom, nanajvýš dvoch deťoch.

V spoločnosti nasýtenej materializmom, hedonizmom, egocentrizmom a utilitarizmom majú materiálne veci prednosť pred príchodom na svet novej bytosti s nesmrtelnou dušou, ktorú nazývame ľudskou osobou.

Túto antikoncepčnú mentalitu zameranú proti životu podporuje a kultivuje diabol. Náš Boh je Bohom života. Diabol je klamár a Vrah od počiatku.

5. NEDOSTATOČNÁ KOMUNIKÁCIA

Treba povedať, že na spoločenskej úrovni sa mnoho párov, od začiatku svojho manželstva, nikdy nenaučilo viesť dialóg. Nikdy sa nenaučili dôležitému umeniu komunikácie.

Komunikácia je umenie, s ktorým sa nikto nenarodil. Treba sa ho naučiť. Z tohto dôvodu predtým, než nastane deň, keď si páry sľúbia vernosť v dobrých i zlých časoch, v zdraví a chorobe, v bohatstve a chudobe, až kým ich nerozdelí smrť, si páry musia uvedomiť, že extrémne potrebujú komunikovať, robiť všetko, čo je v ich silách, aby sa nikdy nevzdali snahy o zlepšenie svo-

jich komunikačných schopností. Diabol môže pôsobiť ako červ na ceste života manželov a blokovať komunikáciu týmito spôsobmi:

- Môže presvedčiť manželov, že je lepšie nehovoriť, aby sa predišlo konfliktom.
- Diabol ich môže pokúšať, aby vyslovovali ostré slová, ktoré sú ako včelie žihadlá.
- Diabol môže pracovať tak, že jeden môže chcieť hovoriť o všetkom a druhý nebude chcieť povedať nič.
- Diabol môže presvedčiť manželov, aby o Bohu radšej nehovorili. Boh však pomáha manželom, aby spolu dobre komunikovali.
- Diabol môže nakoniec pobádať manželov, aby sa radšej rozprávali s inou osobou (s bývalými či dokonca novými „priateľkami“ resp. „priateľmi“), než so svojím manželským partnerom, čo môže byť na vážnu ujmu ich manželstva.

Takže všetci kresťania si musia byť dobre vedomí, že diabol, ktorý je odhodlaný zničiť ľudstvo, neúnavne pracuje. Jeden z jeho prvých útokov je zameraný proti inštitúcii rodiny, kolíske dieťaťa, domácej cirkvi a budúcnosti ľudstva. Obracajme sa na Svätú rodinu: Svätý Jozef, Mária a Ježiš, prosíme vás o pomoc. Pomôžte nám, aby sme rozoznali útoky diabla, odmietali jeho pokušenia a podporovali všetko, čo je čisté, vznešené a hodné chvály.

Roberta Sciamplcottiová

Zdroj: Aleteia.org

MUČENÍCTVO – NAJvyššie Svedectvo

Tento rok vo februári sme si pripomenuli významné výročie: 100 rokov od vysviacky troch slovenských biskupov v piaristickej kostole v Nitre. Keď hľadím na čiernobiele fotografie z roku 1921, na tváre nových biskupov, človeku nevdojak príde na myseľ otázka: tušili, čo ich čaká? Najmä, keď pozeráme na fotografiu mladého biskupa Vojtaššáka, ktorého čakalo nevýslovne ťažké utrpenie po nástupe komunizmu.

Byť biskupom znamená nielen byť nástupcom apoštolov a nositeľom apoštolskej moci, ale je to aj ťažká výzva napodobňovať ich aj v utrpení pre Krista. Pán Ježiš povedal apoštolom: „*Budete mi svedkami až po samý kraj zeme.*“ (Sk 1,8) Svedok je martýr (mučeník), martýrium (mučenie) v prvotnom význame slova je svedectvo. Apoštoli vydali najvyššie svedectvo o Kristovi – svedectvo vlastnej krvi. Všetci zomreli mučeníckou smrťou, až na sv. Jána, ktorý však tiež nebol ušetrený utrpenia a vyhnanstva kvôli Pánovi Ježišovi. V krvavých šlapajách apoštolov pokračovali ich bezprostrední nástupcovia. Byť biskupom v ranokresťanských časoch bolo naozaj rizikové povolanie. Ako mučeníci skončili mnohí biskupi už od najranejších čias Cirkvi: napr. sv. Ignác Antiochijský (†107), sv. Polykarp (†156), sv. Irenej (†202), sv. Cyprián (†258) a fakticky skoro všetci pápeži pred milánskym ediktom (r. 313). Ale i v neskorších časoch mala Cirkev biskupov – mučeníkov: napr. sv. Bonifác (†756) alebo sv. Stanislav (11. st.) alebo Angličania sv. Tomáša Becketa (12. st.) a sv. Johna Fischera (†1535). A nakoniec práve 20. storočie sa stalo časom mučeníkov, keď prvým terčom útoku

nepriateľov Cirkvi boli často práve biskupi, podľa slov: „*Udriem pastiera a stádo sa rozprúchne.*“ (Mt 26,31) Viacerí hrdinskí biskupi trpeli vo väzeniach, v koncentračných alebo pracovných táborech. Aj dnešná doba prináša pravoverným biskupom skúšky, dá sa povedať, istý druh nekrvavého mučenia. Veľavravne to naznačuje výzva svätého Pavla svojmu žiakovi sv. Timotejovi, ktorému ako mladému biskupovi dáva príkaz: „*Hlásaj slovo, naliehaj vhod i nevhod, usvedčuj, karhaj a povzbudzuj so všetkou trpezlivosťou a múdrosťou. Lebo príde čas, keď neznesú zdravé učenie, ale nazhánajú si učiteľov podľa svojich chútok, aby im štekli uši. Odvrátia sluch od pravdy a obrátia sa k bájkam. Ty však buď vo všetkom trpezlivý, znášaj útrapy, konaj dielo evanjelistu, plň svoju službu.*“ (2 Tim 4, 2-5) Táto výzva ukazuje, že každý biskup, ktorý bude odvážne hlásať katolícku vieru, sa musí pripraviť na odpor. A to nielen odpor zvonka, ale dnes bohužiaľ i zvnútra Cirkvi, lebo „*neznesú zdravé učenie.*“ Presvedčili sa o tom niektorí konzervatívni biskupi, ktorých Ján Pavol II. alebo Benedikt XVI. vymenoval za biskupov do niektorých diecéz, kde zostali neprijatí zo strany svojich libe-

rálnych kňazov, ale i veriacich. Mám na mysli konkrétne prípady v Nemecku alebo v Rakúsku.

Naopak, liberálnym biskupom sa často dostáva širokej publicity a sú pozitívne oceňovaní. To má zase naopak vplyv na liberálnych katolíkov, ktorí sú plne oddaní tomu, čo povedia sekulárne médiá. Úprimní veriaci by však mali byť pred takýmito biskupmi obozretní a mali by pamätať na porekadlo: „*beda pastierovi, ktorého chvá-*

lia vlci“. Modlime sa preto za katolíckych biskupov, aby v tejto dobe mali odvahu pre mučenie pravdy, aby „naliehali vhod i nevhod“ v prospech jedinej pravej katolíckej viery a „usvedčovali“ každý blud a pokrivenie, ktorý by ohrozoval neporušenosť viery.

vdp. Štefan Novánsky

POŠLITE NÁM SVEDECTVO!

MODLÍTE SA KORUNKU K BOŽIEMU MILOSRDENSTVU?

MÁTE VO SVOJEJ DOMÁCNOSTI OBRAZ MILOSRDNÉHO PÁNA JEŽIŠA?

POZNÁTE DENNÍČEK SV. SESTRY FAUSTÍNY?

ZMENILA TÁTO POBOŽNOSŤ A ÚCTA ŽIVOT VÁM ALEBO VAŠIM
BLÍZKYM?

Prosím, napíšte nám svoje svedectvá, ktoré použijeme pri príprave novej knihy o úcte k Božiemu milosrdenstvu!

Svedectvo nám môžete zaslať poštou na adresu:

Nadácia Slovakia Christiana

Palackého 4

811 02 Bratislava

alebo emailom na:

redakcia@spojenectvosmariou.sk

Zanechajte, prosím, svoj telefonický kontakt - autorov vybraných textov budeme kontaktovať a tiež ich odmeníme!

LURDY A FATIMA: *Ruženec ako výnimočná zbraň Cirkvi a kresťanstva v dnešných časoch*

Tento článok je úryvkom nami vydanéj knihy „Ruženec - záchrana pre svet“ brazílskeho autora A. Borelliho, ktorá prvýkrát vyšla v slovenskom jazyku v roku 2019.

A naozaj, zástup odhadovaný na 50- až 70-tisíc osôb bol svedkom zázraku slnka, ktorý sa udial po poslednom zjavení 13. októbra 1917: pred zrakom davu, ktorý onemel od strachu, začalo slnko prudko rotovať okolo vlastnej osi a zdalo sa, že padne na zem. Potom sa vrátilo na svoje miesto na nebi. Tento jav sa zopakoval trikrát po sebe a trval takmer desať minút. Tento jav, ktorý zaznamenala aj dobová tlač, mohli sledovať aj pozorovatelia, ktorí sa nachádzali vo vzdialenosti niekoľko kilometrov.

Zázrak slnka bol Božím znakom, ktorý potvrdzoval neobyčajne dôležité posolstvo, ktoré chcela Panna Mária odovzdať ľuďom.

Panna Mária vtedy opísala vážnu situáciu, v ktorej sa v našich časoch nachádza ľudstvo, vzdialené od Boha a Cirkvi, od jeho prikázaní a jeho morálky. Táto situácia hriechu si zaslúži najprísnejšie tresty z neba, ak sa ľudia nepolepšia. Ako liek ponúka Matka Božia úctu k svojmu Nepoškvrnenému Srdcu a najmä ruženec, ktorý zachráni ľudstvo a vďaka ktorému sa vyhne

strašným trestom, ktoré už preň boli pripravené.

Tieto zjavenia sa týkajú najmä ruského národa, lebo v nich bolo povedané, že ho Boh použije ako bič, aby potrestal hriechne ľudstvo. No zároveň materinská starostlivosť Nepoškvrneného Srdca voči tomuto národu spôsobí, že tento národ bude pápežom zasvätený Márii a vtedy sa obráti.

Keď sa naplnia tresty predpovedané vo Fatime, naplní sa taktiež úžasný príslub Matky Božej: „*A nakoniec moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí.*“ Takto teda bude Mária kraľovať nad dušami a svet bude na istý čas obdarovaný mierom.

Víťazstvo Márie znamená víťazstvo Ježiša Krista, keďže Matka nemôže zvíťaziť bez víťazstva Syna. A víťazstvo Krista znamená úctu plnú lásky a synovského pripútania k jeho Cirkvi väčšinou ľudí a prinavrátanie vznešenosti kresťanskej civilizácii.

To je to, čo sa v prorockej vízii svätého Ludovíta Máriu Grigniona de Montfort nazýva *Máriiným kráľovstvom*.

Aby sa tak stalo, *Matka Božia počas šiestich fatimských zjavení odporučila každodennú modlitbu časti ruženca.*

Je to nepochybne najväčšie vyzdvihnutie ruženca v našej dobe.

V súvislosti s tým sa zdá úplne anachronickou výhrada, že táto pobožnosť ešte neprenikla do zvyklostí a praxe východnej Cirkvi. Lebo ak Bohorodička tak kategoricky poukázala na ruženec ako prostriedok spásy Západu, nie je dôvod, aby tá istá pobožnosť nebola vhodná pre Východ, ktorého sa koniec-koncov vo významnej miere fatimské zjavenia týkajú.

Takže naša budúcnosť je v našich rukách. Je potrebné, aby sme používali tento nástroj spásy a propagovali ho v našom prostredí všetkými prípustnými prostriedkami.

(pokračovanie nabudúce)

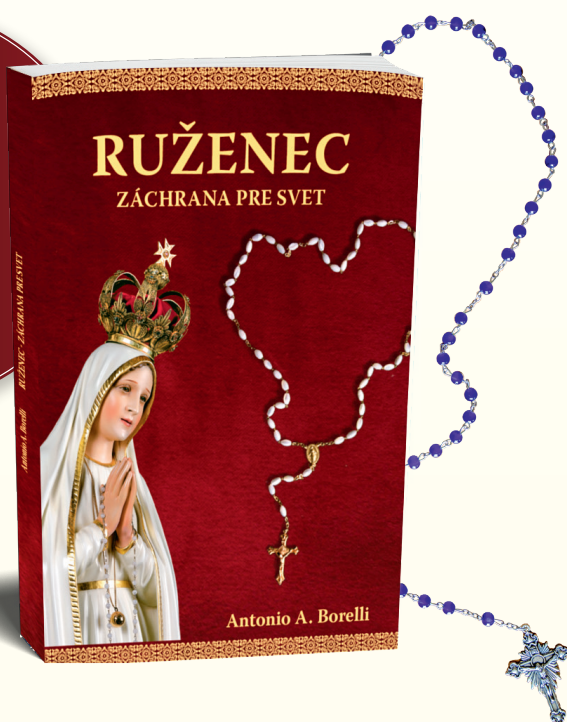
OBJEDNAŤ

web:

www.ruzenec.org

t. č.:

02 / 222 000 63
(po-pia 8.30-16.00 hod.)

MÁRIA JE TIEŽ MOJA MATKA

Milujete Božiu Matku? Šírte Jej poslanstvo! Príďte sa ešte dnes do našej duchovnej rodiny. Veľkou výsadou účasti na Fatimskom apoštoláte je duchovná pomoc pre desaťtisíce katolíkov na Slovensku. Vďaka mesačným príspevkom Apoštolov,

ako aj vďaka Vašej podpore, budú môcť naši krajanovia spoznať Fatimské poslanstvo a odpovedať na výzvy Najsvätejšej Panny Márie.

ZÍSKATE NIENEN DUCHOVNÉ VÝHODY:

1. Každý mesiac využijete privilegium svätej omše, ktorá bude slúžená na Vaše úmysly a za Vašich najbližších.

2. Dostanete každodennú modlitebnú podporu rehoľných sestier, ktoré veľkodušne súhlasili spojiť prosby a úmysly Apoštolov Fatimy so svojimi modlitbami. Pre tento účel stačí, ak nám napíšete svoje úmysly na nami zaslaný formulár.

3. Dostanete *Diplom Apoštola Fatimy*, ako prejav uznania za Vašu účasť v tejto kampani.

4. Dostanete nálepky s vyobrazením Panny Márie Fatimskej, ktoré sú už posvätené kňazom.

5. Po troch mesiacoch svojho členstva dostanete farebnú podobizeň Panny Márie Fatimskej – tej, ktorá zázračným spôsobom plakala v New Orleanse v roku 1972. Táto podobizeň

bola vytlačaná vo forme plagátu, špeciálne pre členov Fatimského Apoštolátu tak, aby mohol byť zarámovaný.

6. Šesťkrát ročne bezplatne získate dvojmesačník „*Spojenectvo s Máriou*“ s aktuálnymi informáciami o kampaniach a iniciatívach Nadácie Slovakia Christiana a tiež s materiálmi pre morálnu a náboženskú formáciu.

7. Po šiestich mesiacoch účasti v tomto apoštoláte dostanete posvätenú sošku Panny Márie Fatimskej.

8. Po jedenástich mesiacoch účasti v tomto apoštoláte dostanete odznak Apoštola Fatimy.

9. Po roku trvania Vášho členstva sa zapojíte do zberovania o niekoľkodňový pútnický zájazd do Fatimy.

Pridajte sa do našej duchovnej rodiny!

AKO APOŠTOLI FATIMY môžete podporovať našu nadáciu

- **modlitbou** – každodenne sa modlite ruženec alebo aspoň jedenkrát *Zdravas' Mária...* na úmysel všetkých členov *Fatimského Apoštolátu* a kampaní *Nadácie Slovakia Christiana*
- **a obetami** – za týmto účelom si dobrovoľne zvolte výšku mesačného milodaru

Staňte sa členmi Fatimského Apoštolátu už teraz!

VOLAJTE: 02/222 00 777 (po-pia 8.30-16.00 hod.)

NAPIŠTE: Fatimský Apoštolát, Nadácia Slovakia Christiana, Palackého 4, 811 02 Bratislava

POĎAKOVANIA A PROSBY

Alio člen Fatimského Apoštolátu chcem, aby moje poďakovania a prosby boli zahrnuté do úmyslov svätých omní, ktoré sa slávia každý mesiac za všetkých členov Apoštolátu a ich najbližších.

Fatimský Apoštolát

odpočítajte CO NAJVIŠŤ!

Desaťtisíce Slovákov
čakajú na Vašu duchovnú podporu

Vďaka Vašej pomoci im pošleme:
knižky, brožúry, časopisy a vzácne devocionálie,
ktoré môžu zmeniť ich život.

MODLIŤ SA V BOŽÍCH CHRÁMOCH SA OPLATÍ

Tento list nám poslal pán Michal Glogovský, gréckokatolícky veriaci a fatimský apoštol. List prinášame v plnom znení a pánovi Glogovskému za list srdečne ďakujeme.

Dnes, ako dôchodca, veľmi rád spomínam na prvé modlitby, ktoré som sa v mojom detstve modlil v drevenej cerkvi (kostole) sv. Jána Krstiteľa v obci Kalná Roztoka. Boli to všetky základné modlitby, modlitby sv. Ruženca a modlitby počas Svätej omše.

Kostol sa stal dôležitou súčasťou môjho života, nachádzal som v ňom duchovné povzbudenie, útechu a radosť. Počet Svätých omší, ktoré som vynechal, by sa dal spočítať na prstoch jednej ruky. Pán Boh stál pri mne a odmenil ma úspešným ukončením stred-

nej školy s maturitou vo veku 19 rokov. O jeden rok neskôr mi požehnal manželstvo, dal mi vynikajúcu manželku Máriu, s ktorou sme vychovali dvoch synov Rastislava, Ľuboša a dcéru Michaelu. Spoločne s manželkou žijeme v šťastnom manželstve už 42 rokov.

Môj prvý kostol, do ktorého som v detstve chodil, bol kostol sv. Jána Krstiteľa postavený koncom 18. storočia. Bol to jednoduchý drevený obieleňý kostol, ktorý navštevovali veriaci okolitých dedín. Námety ikon v tomto chráme východného rítu boli klasické, najmä Hodegétria Christos Pantokrator.

V posledných 30 rokoch, keď sa po roku 1989 dalo cestovať do zahraničia, som kvôli práci navštívil mnoho krajín a modlil som sa v desiatkach chrámov. Som povďačný pánu Bohu, že napriek tomu, že som strávil viac ako 30 rokov na rôznych stavbách, neutrpel som ani jeden úraz či vážnejšiu chorobu. Pán Boh ma požehnával svojou milosťou a moja rodina sa vždy tešila a bola vďačná, keď som sa vrátil domov živý a zdravý. Naša spoločná cesta vždy viedla do chrámu, kde sme ďakovali za Božie milosti, ktoré sme dostávali plnými priehršťami.

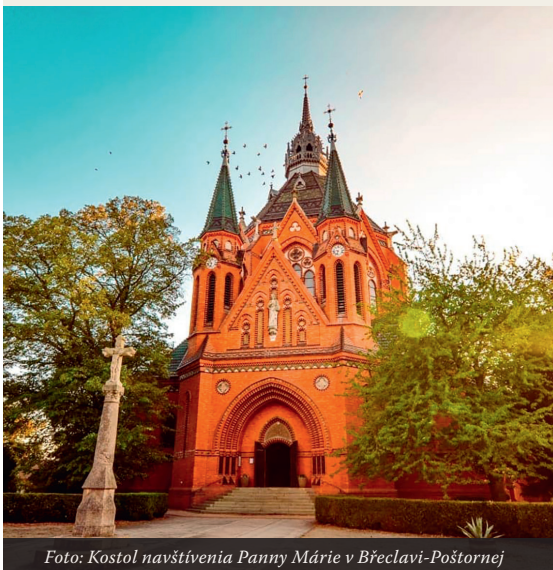

Foto: Kostol navštívenia Panny Márie v Břeclavi-Poštoreň

Navštívil som pokorne veľké množstvo európskych i slovenských chrámov. Všetky tieto chrámy zanechali vo mne hlboký dojem. Páčili sa mi Sväte omše v slovinskom meste Kranj, ktoré boli prenášané na veľké premietacie plátno, aby všetci veriaci dobre videli.

Ďalším kostolom, ktorý mi utkvел v pamäti bol chrám Navštívenia Panny Márie v Břeclavi-Poštornej v Českej republike. Chrám je postavený v novogotickom slohu a pri jeho stavbe sa použilo viac ako 200 druhov rôznych tvarovaných tehál, dlaždíc a glazúrovanej krytiny, ktoré sa vyrábali v miestnej fabrike. Stavba je dokladom úrovne a umenia miestnych obyvateľov 20. storočia. Modliť sa v takom kostole je ako modliť sa v nebi.

Ďalším chrámom, ktorý sa zapísal do mojej pamäti, je rímskokatolícky kostol v mestečku Soest v Holandsku. A prečo? Nuž preto, že pri príchode na Sv. omšu vítal veriacich kostolník a po odchode ďakoval pri dverách kňaz – celebrant za uskutočnenie modlitby a to bolo pekné. Do kostola som išiel 3 – 4 km pešo a Sv. omšu v holandčine som rozoznal, ako keby bola v slovenčine, čo bol pre mňa hlboký duchovný zážitok.

V roku 2001 ma poslal Pán Boh postaviť Boží chrám, kostol Ducha svätého v Bratislave-Dúbravke. Hrubú stavbu, ako najťažšiu prácu, sme s Božou pomocou urobili na jednotku. Remeselnícke práce boli vykonané a kostol bol posvätený 26. októbra 2002.

Napriek tomu, že som sa v chráme nestihol pomodliť počas Svätej omše

(odišli sme z Bratislavy skôr ako bol kostol vysvätený), som s ním v modlitbách spojený a považujem ho za duchovnú stavbu a osobnú odmenu od Pána Boha pre mňa a moju rodinu. Z architektonického pohľadu je tento kostol ako Božie dielo úžasný a nádherný. A náš Pán Boh nech do neho volá čo najviac veriacich, najmä mladých ľudí zo sídliska, ale aj zo širšieho okolia mesta Bratislavy, odmenou všetkým veriacim bude Trojjediný Boh.

Dnes som už dôchodca, odkazujem všetkým veriacim v Ježiša Krista a Máriu, že modliť sa v Božích chrámoch sa oplatí. Modliť sa by malo byť pre nás takou istou prirodzenosťou ako dýchanie. Svätá liturgia, Sväté omše a Svätá Eucharistia nech sú pre nás samozrejmosťou, vychádzajúcou z našich srdiec.

Michal Glogovský,
gréckokatolíck a fatimský apoštol

Redakčne krátené, celá mená autorov sú známe redakcii.

ADRESA REDAKCIE:
ul. Palackého 4
811 02 Bratislava
tel.: 02 / 222 000 63

E-MAIL

redakcia@spojenectvosmariou.sk

FACEBOOK

<https://www.facebook.com/slovakia-christiana>

Arcibiskup Joseph Neumann ostro odsúdil Joea Bidena

Arcibiskup Joseph Naumann z Arkansasu uviedol pre *Catholic World Report*, že Joe Biden sa musí prestať nazývať „zbožným katolíkom“. V rozhovore z 13. februára arcibiskup zdôraznil, že by bolo spravodlivejšie, keby prezident pripustil, že jeho názory na vec potratov sú odlišné od učenia Cirkvi. Arcibiskup sarkasticky dodal, že poverenie úradom prezidenta ešte neznamená, že Biden môže definovať čo je a čo nie je katolícka doktrína. V opačnom prípade si uzurpuje kompetencie, ktoré mu nepatria. Arcibiskup tiež kritizoval Bidena za to, že núti daňových poplatníkov, aby financovali potraty. V krátkom čase, po tom ako sa Biden ocitol v prezidentskom úrade, zrušil nariadenie predchádzajúcej vlády, ktoré zakazovalo z federálnych prostriedkov financovať mimovládne organizácie podporujúce potraty v zahraničí. Z toho si môžeme domyslieť, kto financoval (okrem iných) túto propagandu pred Trumpom a kto ju teraz bude financovať ďalej. Nie nadarmo sa pri každom LGBT pochode vo východnej Európe na tribúne zjavuje veľvyslanec USA na čestnom mieste.

Biden sa tiež zaviazal pre čo najširšiu aplikáciu legalizácie potratov, vyplývajúcej z kauzy Roe verus Wade a okamžite po inaugurácii podpísal viaceré nariadenia v prospech LGBT ideológie a feministicko-rodových konštruktov. Arcibiskup Neumann nie je jediný cirkevný predstaviteľ, ktorý vystúpil proti Bidenovi. Biskup José

Gomez z Kalifornie sa stal kvôli svojej kritike Bidena predmetom ľavicovo liberálnej nenávisti a liberálne médiá iniciovali anketu, ktorá mala odsúdiť jeho postoje medzi veriacimi. Rovnako kriticky sa k Bidenovi stavia kardinál Timothy Dolan alebo texaský biskup Joseph Strickland.

Poľsko: Vandali z ľavicových feministických a LGBT skupín zhanobili kostol vo Varšave

Páchatelia, políciou uvádzaní ako „neznámi“, ale rozpoznateľní podľa znaku červeného blesku, ktorý sa stal symbolom feministických a LGBT hnutí v Poľsku, zhanobili a poškodili kostol sv. Barbory na ul. Emily Platerovej vo Varšave.

Na fasáde, stĺpoch a pamätných tabuliach boli nasprejované znaky červeného blesku a hanlivé nápisy. Medzi inými aj znak obráteného kríža, teda satanistický protikresťanský symbol. Páchatelia zhanobili aj pamätné tabule osadené na počesť hrdinov Varšavského povstania a aj pamätné tabule upomínajúce na bývalých správcoch farnosti. O prípade informoval na Twitteri poslanec za stranu PiS Ryszard Czarnecki a Anna Mandrelová. Poslanec zdieľal fotografie zhotovené po vandalskom útoku a dodal: „Dnes, tzn. v sobotu večer, kostol sv. Barbory na ul. Emily Platerovej vo Varšave. Zničené boli aj plakety pripomínajúce hrdinov Varšavského povstania.“

Anna Mandrelová napísala: „Kostol sv. Barbory vo Varšave zostal zdevastovaný. To nie je jediný akt vandalizmu. Ľavicový aktivizmus vo Varšave ešte

nikdy nebol taký silný. A v tom istom čase v Katoviciach štátne orgány stiahajú obrancov arcibiskupstva.“

Ako naznačuje poznámka Anny Mandrelovej, podobne ako pri iných ľavicovo-liberálnych hnutiach a v iných štátoch, platí aj v Poľsku dvojaký meter. Ľavicové vandalské úderky (je jedno či BLM, Antifa alebo Červené blesky) môžu beztrestne poškodzovať objekty svojich ideových nepriateľov, pričom sú tieto skutky buď prehliadané s do očí bijúcou benevolentnosťou, alebo sú dokonca tieto ich skutky ospravedlňované ako oprávnený akt spravodlivého hnevu.

Na druhej strane, obrancovia katolíckych budov z radov poľských vlastencov a veriacich sú stíhaní za to, že reagovali na útoky ľavicových vandálov fyzickým protiútokom, čiže obranou.

Jezuita James Martin zdieľal rúhavý obraz Panny Márie s dúhovou svätožiarou

Kontroverzný kňaz P. James Martin SJ, známy svojou podporou LGBT ideológie na svojom tweete 19. januára zdieľal rúhavý obraz Panny Márie Česťochovskej s dúhovou svätožiarou okolo hlavy, ktorá sa stala symbolom boja poľských LGBT revolucionárov za presadzovanie ich požiadaviek. Túto svoju sympatiu okomentoval nasledovne: *„V Poľsku, kde vládne homofóbia, sú LGBT ľudia žalovaní za údajné zneužitie kópie Čiernej Madony. Mária je však pre každého, vrátane LGBT ľudí. Existuje dlhá história jej zobrazovania, ako súčasť rôznych spoločenských.“*

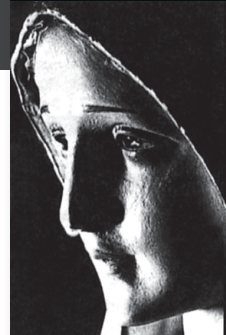
A nepochybne aj dlhá história jej rúhavých zobrazovaní, aby sme boli presní.

Zdá sa, že P. James Martin SJ medzi týmito dvoma históriami nerozlišuje. V ten istý deň ešte pripísal: *„LGBT komunita má niekoľko podobných obrázkov. Niet divu, že s úctou (?) pridávajú svoj vlastný symbol, dúhu, k milovanému obrazu svojej Matky.“* Na konci príspevku ešte dodáva, že: *„Mária je obzvlášť dôležitá pre spoločnosti, ktoré sú prenasledované a marginalizované.“*

Pokiaľ tým myslel, žeby sa pod vplyvom Panny Márie mali obrátiť a zanechať svoj spôsob života, tak by to bola nepochybne pravda. Avšak obávame sa, že práve takto to P. James Martin SJ nemyslel. Z jeho doterajšej činnosti a výrokov je zrejme, že podľa neho by mala Panna Mária žehnať členom LGBT komunity v takom stave, v akom sa nachádzajú, v rámci praktizovanej homosexuality. Nie je však pravdepodobné, žeby Panna Mária, ktorá sa tu na svete podriaďovala apoštolom – biskupom a prijímala ich učenie ako učenie Cirkvi, v Nebi rozhodla toto učenie porušovať a schvaľovať život v smrteľnom hriechu sodomie, ktorý, ako učí tradičná katolícka morálka, je *„do Neba volajúci.“*

Spracoval BM

Prosíme o modlitbu „Otče náš“ a „Zdravas, Mária...“ na úmysel odčinenia za každý pohoršujúci a urážlivý čin voči Pánovi Ježišovi a jeho Matke a tiež za prenasledovaných kresťanov.

PÚTNICKE MIESTO:

BÁČ (SZENTANTAL BACSFA)

MARIÁNSKE
STRANY

Mariánske pútnické miesto Báč leží v Podunajskej nížine v západnej časti Žitného ostrova popri hlavnej ceste spájajúcej Bratislavu s Dunajskou Stredou. Kláštor a kostol, zasvätený sv. Antonovi Paduánskemu, bol vždy obľúbeným miestom veriacich. Na sviatok sv. Františka (4. októbra), v deň sv. Antona (13. júna), ale zvlášť na púť Porciunkuly (2. augusta) prichádzali hromadne veriaci, aby sa nechali vyspovedať. Počty veriacich boli tak hojné, že rehoľníci museli prosiť o pomoc spovedníkov z okolitých kláštorov. V kostole sa nachádza obraz Panny Márie, ktorý nechal namaľovať roľník Martin Liskay. Ten utrpel úraz, ktorý ho pripútal na lôžko. Lekári boli bezmocní, Martin Liskay preto poprosil o pomoc preblahoslavenú Pannu Máriu a slúbil, že keď sa uzdraví, nechá namaľovať obraz Panny Márie. Keď zázračne vyzdravel, svoj sľub splnil a nechal v Bratislave obraz namaľovať miestnemu umelcovi. Obraz Preblahoslavenej Panny Márie františkáni následne umiestnili za hlavný oltár. Rehoľník Klement Jancsikovic sa však 19. júna 1715 skoro ráno stal svedkom, ako z obrazu Panny Márie vytryskli slzy a krv. Panna Mária ronila krvavé slzy, ktoré neskôr potvrdili aj ostatní rehoľníci. O zázraku sa dozvedeli aj veriaci, ktorí začali kostol a kláštor navštevovať v hojnom počte. O zázračnom obraze rehoľníci informovali v Bratislave provinciála Bernardina Ramocsaházyho a ten upovedomil ostrihomského arcibiskupa. Ostri-

homský arcibiskup vyslal komisiu, aby celý jav preskúmala. Medzi svedkami bol aj šamorínsky lekár Andrej Spacz, ktorý tiež videl slzenie a na žiadosť komisie lekársky preskúmal slzy a prísahou potvrdil, že sú to skutočné krvavé slzy a nie sú z farby. Komisia po skončení vyšetrovania poslala zápisnicu ostrihomskému arcibiskupovi. Arcibiskup povolil, aby zázračný obraz vyložili k verejnému uctievaniu. Prvá púť z Bratislavy sa uskutočnila

14. septembra 1715, a zúčastnilo sa jej do 1 000 veriacich. Nasledovala púť z Trnavy v roku 1716 a následne aj púte z ďalších miest. V roku 1736 už počet svätých spovedí a svätých prijímaní v Báci dosiahol počet 20 000. V roku 1737 pápež Klement XII. udelil plnomocné odpustky všetkým, kto sa na výročie zázraku v Báci vy-

spovedá, prijme Eucharistiu a pomodlí sa na úmysel sv. otca. Túto výsadu udelil na všetky časy. Krvavé stopy slz v priebehu desaťročí z obrazu zmizli, pretože pútnici sa neustále dotýkali obrazu ružencami, obrázkami a nevedomky zotreli stopy krvavých slz z obrazu aj rámu. V nasledujúcom období františkáni v Báci usilovne šíрили mariánsku úctu. V roku 1951, po tzv. Barbarskej noci, kedy boli kláštory na Slovensku zrušené, kláštor v Báci slúžil ako väzenie pre kňazov, kostol bol súčasťou tohto väzenia. Púte a mariánska úcta sa obnovili po porážke komunizmu v roku 1989 a sú živé dodnes.

Foto: commons.wikimedia.org/Luboš Repta